

פרולוג

סיוון תשפ"א.

הם היו בעמדות תצפית מדויקות, דקות בודדות לפני שעת האפס, מול בית המטרה שלהם. נדרשים לבצע שליפה מהירה של המבוקש, עדיף בעודו חי. הם במצוד אחרי המחבל הזה כבר יותר מדי זמן.

הפקודה הייתה לשמור על דממה מוחלטת בקשר עד השנייה המכריעה. לא היה אף סיכוי שיתגלו.

אולי לכן הם התפלאו כשסיני, המפקד, שבר את השתיקה. "חבר'ה, יש פה משהו מוזר. הבית כבר כמה דקות בלי תזוזה. הוא לא יצא, נכון?" בירר.

"לא", יהונתן ענה בשם כולם, "אבל נראה לי שכדאי להיכנס". הוא היה בטוח בעצמו, כמו תמיד. רק חיכה לאישור מהמפקד. "הכי גרוע, נוריד אותו בדירה".

היו כמה שניות של שקט בקשר, ואז נשמע קולו של סיני, פוקד. "אוקי, אז אני ויהונתן נכנסים ורועי והנרי יגבו מבחוץ".

"קיבלנו".

"תתקמו. שלושים שניות". פקד סיני.

סיני ויהונתן יצאו מעמדותיהם, מתחילים לפסוע באיטיות לעבר הבניין המבוקש.

"תנו דיווח", סיני לחש לקשר.

רועי עקב דרך המשקפת על אחורי הבניין וצדדיו. "נקי", הוא דיווח.

הנרי אישר, שקוע בנייד שלו, כשכלבלב קטן מקפץ סביבו.

סיני בחן את הנרי בפליאה. אחר כך יברר מהיכן הכלבלב.

סיני ויהונתן נכנסו לבניין ועלו במהירות קומה אחת במדרגות, תוך פטפוט חברי וקולני בערבית מתגלגלת. כשהגיעו לדלת הדירה הרצויה - השתתקו והקשיבו כמה שניות לשקט, מחליפים מבטים מהירים. יהונתן הוציא מכיסו מפתח, מחדיר אותו במהירות לחור המנעול ומסובב. סיני שלף את אקדחו ברגע שיהונתן פתח את הדלת באיטיות חושש ממטענים. סיני דחף ברגלו את הדלת עוד קצת. "זה בסדר. לא ממולכד פה". הוא סימן ליהונתן.

הם נכנסו לדירה השקטה באקדחים שלופים, לא טורחים לשמור על השקט. אם המבוקש שלהם היה בבית, לא הייתה להם קבלת פנים שקטה כל כך. סיני סרק את החלק הצפוני של הדירה ויהונתן את חלקה הדרומי.

לאחר מספר דקות של חיפוש יסודי נשמע קולו של יהונתן. "סיני, בוא לכאן רגע. אני בחדר השינה, הוא השני משמאל".

"פשש, זריז", הוא נכנס לחדר במהירות ונעצר באחת, הלום.

"ואוו", פלט כשראה את החור הפעור ברצפה. "הוא היה צריך רק מטען קטן".

יהונתן בחן את החור, מציץ תוך כדי לקומה התחתונה. "השאלה מה הוא עשה משם".

סיני הסב את מבטו מהרצפה ליהונתן. "נראה לי שנרד". הוא הביט ביהונתן שכבר השתלשל דרך הבור הפעור תוך שניות, וירד אחריו תוך קריאה בקשר: "כנראה הצליח לברוח, תבקשו מלוטם שיצליב נתונים ויחפש עקבות ברשת". לוטם נשאר בדירת הגיבוי, מגיש להם עזרה טכנולוגית.

סיני ירד מהקשר. הדבר הראשון שנגלה לעיניו היה אבק. הבית היה ישן, מוזנח ומלוכלך.

הם חילקו ביניהם את בדיקת הדירה כמו בדירה הקודמת, מתקדמים כל אחד בכיוון שלו.

"אין כלום", יהונתן ציין בשקט, ממתין לתגובה. "סיני?"
"בוא למרפסת".

יהונתן מצא את הדלת במהירות, יצא למרפסת הקטנה, והבין בשניות את השערותיו של סיני. ה'בחור' שלהם עבר דרך המרפסת המקורה לזו של השכן ויצא משם. נחמד.
"עבודה טובה".

"ממש", המהם סיני, מוטרד. משהו לא היה ברור לו.
"איך הוא ידע לברוח בדיוק היום? הרי לא בכל יום הוא יוצא כך מהבית. הוא ידע בוודאות שהיום תכננו להוריד אותו. מוזר, לא?!"
"נצטרך לבדוק את ז--" צפצוף קטע את יהונתן.
"וואו, יש חדשות מלוטם, זריזו הבחור", התפעל סיני בהערכה והעביר את המכשיר למצב שיחה. הוא הקשיב כמה שניות, מחוויר. "אוקיי", הוא אמר, מסווה אנחה. "ליתר ביטחון תבדוק לי את הרחובות הסמוכים מהשעה..." הוא הביט בשעון, מחשב את הזמן שדרוש לו, ליתר ביטחון. "מהשעה חמש עד שבע. אם יש חדש, תודיע מיד". הוא לא חיכה לתגובה וניתק.

יהונתן הביט בו בשאלה. "מה קרה?"

סיני נאנח. "הוא היה בזמן האחרון בקשר עם פיטר", אמר בתיעוב. "מוכר לך, אולי?"

"אז נראה לי שנתעופף מכאן. וכמה שיותר מהר, יותר טוב". הדבר האחרון שחסר להם זה להסתבך עכשיו עם פיטר, האחראי לכאבי הראש שלהם בזמן האחרון. חפרפרת מבפנים זה הדבר המסוכן ביותר, כך טוענים תמיד.

סיני הנהן, מעביר הודעה לחבר'ה להתפנות לנקודת האיסוף שלהם. לאחר מכן צילם את הדירה במהירות וסימן ליהונתן לאסוף ממצאים מהדירה הראשונה.

לאחר דקה הם כבר היו מחוץ לבניין, פוסעים במהירות לכיוון הרכב.

"מה קורה?" הנרי ישב מקדימה, ליד רועי שתפס את מושב הנהג.

"פיטר היה בקשר עם ידידינו", יהונתן גיחך ונכנס לרכב.

"אוי", רועי והנרי נאנחו. הם ידעו על פיטר מאז שהוא התחיל לפעול, לפני קצת יותר משנה. הוא היה מטרד שהדיר שינה מעיני כל הבכירים במערכת. רועי החל לזמזם, "פיטר, פיטר, פיטר..." במנגינה עליזה שלא בדיוק תאמה את מצב רוחם של הסוכנים.

"שקט!"

"אתם ממש מעליבים", אמר בקול פגוע.

"שמענו", הנרי הביט בו. "יאללה, סע".

לאחר שעתיים של נסיעה זוחלת הם היו במטה השב"כ, משחזרים את המבצע הכולל.

1.

"היי פיני, מה נשמע?"

"בסדר. תגיד, מכיר את רועי?"

"רועי שיר? מהצוות של סיני?"

"כן", הוא חייך, "יש לי בשבילך משהו גדול".

"נו?" הוא לא כל כך התעניין, מכיר את הסגנון המנפח של פיני.

"תפתח את המחשב".

"פתוח".

"יופי". הוא זרק לכיוונו דיסק און קי. "תראה".

איתי פתח את התיקיה, מגלה שם ארבעה סרטונים וקובץ כתוב. הוא הפעיל את הסרטונים, מביט בהם בהשתאות משועממת.

"נו, חדשים לך הביצועים של רועי?"

"זה לא נראה לך יותר מדי טוב? הרבה יותר מרועי?"

"נכון". הוא המהם, מריץ שוב את הסרטונים, פותח מבלי משים את הקובץ.

"ינאי שיר. מי זה?" הוא כיווץ את גבותיו, מרים מבט אל פיני.

"התאום של רועי, ויותר טוב ממנו פי אלף. לא בא לך לספח אותו אליך?"

"ואם בא לי, מה זה עוזר?" הוא חייב אותו אצלו, לא משנה למה.
פיני זרק דף מודפס על השולחן. "יש פה את הכתובת שלו, לך לבקר". הוא
גיתך ויצא מהחדר, יודע בוודאות מה יעשה איתי עכשיו.
"אשר?" איתי הרים טלפון מהיר לראש השב"כ. "מכיר את רועי שיר?"
"כן"

"אתה יודע שיש לו תאום?" הוא הביט בדמותו התמירה של ינאי הנשקפת
אליו מהמסך.
"יודע. ינאי".

"אני יכול לנסות לגייס אותו?"
"תנסה, לפני שש שנים לא הצלחנו. אולי זו אצלו משהו במהלך השנים".
"מתי ניסיתם לגייס אותו? למה הוא לא רצה?"
"כשהוא סיים את הצבא. אבל הוא סירב, חזר בתשובה. אבל תנסה אתה, יש
לך אישור".
"תודה".

הוא ישב עוד כשעה בחדרו, מתכנן תוכנית פעולה. הוא צריך להיות הכי טוב
והכי משכנע, שינאי יהיה חייב להסכים איתו.
הוא עבר על הקבצים במחשב, עוצר בהשתאות כשהגיע אל אחד הקבצים. זה
בדיוק מה שהוא צריך. זה האיש שלו.
ואפילו דרך שכנוע מצוינת יש לו.
הוא התרומם מכיסאו בחיוך, פונה לעבר הדלת.

ארה"ב. וושינגטון.
כסלו תש"פ.

הוא הביט בהם מבעד לכוונת רובה הצלפים שלו, מעביר אותו ביניהם עד
שהכוונת נחה על מצחו של המבוקש שלו. הוא ליטף באצבעו את ההדק, בהיסח
הדעת, משתעשע במחשבה שבעוד כמה שניות האדם הזה יהיה במקום אחר
לחלוטין.

הוא ידע שאין סיכוי שייתפס. אולי לכן הוא נתן למטרה שלו עוד כמה רגעי חיים, והשעה את הירייה עוד קצת.

הוא התמקם מול מסעדה שקטה יחסית, והתמקד בשולחן שבו ישבו ארבעה אנשים. הוא הבחין בעוד שלושה מאותה חבורה, מפוזרים ברחבי המסעדה.

לא יעזור להם. הוא התעמק במבוקש. הוא זוחל מדי, אחרי הפגישה שהייתה לו לפני שעה קלה. זה לא פלא. הוא הבחין בו מבקש מהמלצר בפעם השלישית למלא את הכוס שלו, ולא במים.

השמיים הלכו וכהו, וזהרים עדיין בקרניה הבודדות של השמש השוקעת.

הוא לחץ על ההדק בלי רגשות אשמה. זו העבודה שלו.

שריקה נשמעה באוויר, ועוד לפני שהבינו מה קורה - כדור אקדה נתקע במצחו של המטרה. הבכיר. מאבטחיו קפצו להגן עליו. מאוחר מדי.

השלושה שהיו מפוזרים במסעדה התפצלו במהירות. אחד חייג לרופאו האישי, על אף שהבין שהרופא כבר לא יוכל לעזור. השני הזעיק את שירותי ההצלה של משרדם. השלישי, שראה את הבהלה ואיבוד העשתונות של הנמצאים במקום, נטל את המיקרופון הקבוע בבר. קולו הדדה במקום.

"למען ביטחונכם, יש לרדת לרצפה. העניין בשליטה", ניסה להרגיע אותם. כולם, ללא יוצא מן הכלל, פעלו כפי הוראתו, והוא פנה לעזרת חבריו, המום.

הרופא ושירותי ההצלה כבר הגיעו למקום. נותר להם רק לקבוע את מותו. את הגופה הם ישאירו לחוקרים.

הם יצאו, מותירים את המאבטחים לסיים את האירוע. שניים מהם פינו את האנשים מהמקום, מסמנים את המקום כזירת רצח. אחד המאבטחים הזמין את שירותי הביטחון שיחקרו את האירוע. השאר ניסו המומים להבין איך זה קרה, מי אשם, ומי כשל בשמירה.

החוקרים הגיעו, וכמה מהם לקחו את המאבטחים לחקירה. אלו שנשארו נבוכו לגלות שאין להם אפילו קצה חוט מזירת האירוע.

לנרצח היה שם. ותפקיד. ואישה. וילדים.

קראו לו וילי הרולד.

הוא היה מפקד יחידת הכוחות המיוחדים האמריקאית. והוא נרצח הערב.

זו הייתה הירייה הראשונה בקרב. אחריה יבואו עוד רבות.

המתנקש כבר שיגר למפעיל שלו הודעה תמימה, כפי שנקבע שישלח לאחר השלמת המשימה. הוא בסך הכול ממלא פקודות. יש לו תפקיד מרכזי בתוכנית הגדולה.

ירושלים. ישיבת "תורה ותפארת".

אלול.

"ינאי?" תוך כדי לימוד, שמע ינאי קול הקורא לו מאחור. הוא הסתובב לעבר הקול, נאנח. "כן?" שאל, מחייך כשראה מי קרא לו.

"מה אתה נאנח?" נדב הקניט אותו. "אני יודע שאתה לא כל כך אוהב שמפריעים לך באמצע הלימוד, פשוט נראה לי שזה די דחוף". נדב חייך בשעשוע כשראה את הבעתו של ינאי.

"לא כל כך אוהב?" ינאי חזר אחרי נדב. "הגדרה ממעיטה. אז מה העניין?"

"מישהו מחכה לך למטה, ליד השער".

"מי זה? מכיר אותו?"

"לא נראה לי. הוא קצת מבוגר, לא דתי".

ינאי התרומם ממקומו. "מוזר".

נדב הביט בו בעניין. "מה העניין, ינאי?"

הלה משך בכתפיו. "אין לי מושג. בטוח שהוא רצה אותי?" שאל בתקווה, מעדיף לחזור ללמוד בלי הפרעות.

"הוא אמר לי לקרוא לינאי שיר. אה... זה לא אתה?"

ינאי חייך. "כנראה זה אני", קרץ לנדב, הניח סימנייה בגמרא, סגר ונשק לה.

"ליד השער, אמרת?" וידא ינאי, מביט בחברו המהנהן. "אוקיי, כמה דקות ואני חוזר", הודיע ופסע לעבר היציאה מבית המדרש.

כשירד במדרגות לכיוון היציאה, ניסה לשער מי זה יכול להיות. ההשערה הראשונה הייתה שאביו הגיע לבקרו, אך הוא אף פעם לא הגיע בלי תיאום מראש.

הוא הגיע לסוף גרם המדרגות, מדלג על המדרגה האחרונה, הרגל ישן שכבר שנים הוא מנסה לעקור, ללא הצלחה.

הוא פנה לכיוון השער, מביט באדם שעמד שם מרחוק. הוא אכן לא היה אביו, אך גם לא מישוהו מוכר אחר.

ינאי בחן אותו עוד רגע קצר. אדם בגובה ממוצע, תספורת קצוצה ומשקפי שמש מורמים על ראשו. הוא היסס עוד רגע וניגש אליו.

"ינאי שיר, נכון?" האיש זיהה אותו מיד כשהתקרב אליו.

ינאי הנהן והוציא את ידו באיטיות מכיסו, לוחץ בשתיקה את ידי האיש הזר ומחזירה לכיסו, פוסע לעבר אחד הספסלים הפזורים ברחבת הישיבה, ומתיישב. הזר המהם משהו והתיישב לצדו. ינאי לא התייחס והמתין בשקט. האדם שישב לידו שתק גם כן.

לאחר שניות ארוכות, לדעתו של ינאי, הוא מאס בשתיקה שלא הובילה לשום מקום. הוא רצה לחזור ללימוד, והשתיקה לא נשמעה לו כמשהו מעניין יותר מדי. "מה אתה רוצה?" הוא שאל בקול נמוך אך תקיף.

"וואו, איזה ישיר אתה, ממש לא מנומס", הזר מחה. הוא לא התכוון לסגנון הזה, אם כי הוא לא חדש לו. אם הבחור מעוניין בכך - אין לו בעיה.

"למדתי את זה באותו מקום שבו אתה למדת את זה", עקץ ינאי בחזרה. לא אוהב להישאר חייב לאנשים כאלה. האיש שתק לרגע. "אני איתי, קראתי את התיק שלך, ויש לי מה להציע לך", הוא לקח נשימה שקטה. בוחן בחשאי את פניו של ינאי, שלא הגיב.

ינאי קטע אותו. "אין על מה לדבר". קולו היה קפוא.

"עוד לא שמעת כלום".

"אין לי גם מה לשמוע", קולו נשאר באותו טון. הוא התרומם ממקומו בלי להיפרד מאיתי, והסתובב, פוסע לכיוון הישיבה.

הוא לא יעשה בדיוק עכשיו את מה שהוא נמנע ממנו כבר שנים, למרות הוויכוחים שלו עם אחיו. אין סיבה שעכשיו הוא ישתכנע.